

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

kelig beder om hjælp, og den giver dem, der har deres alkoholisme under kontrol, en opgave med at hjælpe andre og dermed styrke sig selv.

Forskellige steder i landet er dannet Ring i Ring-afdelinger, men langt fra overalt. Hvor det er sket, er det sket i samarbejde mellem idealistiske læger og alkohollidende, men til at fortsætte og til at udvide dette arbejde er foruden tro på sagen og udholdenhed tillige penge nødvendigt. Lederne, alkohollidende, hører ikke til de økonomisk velaflagte. De skal tjene til dagen og vejen. Hvorledes tror man da at det er muligt, at personer ved siden af deres erhvervsarbejde skal kunne få organiseret patientsammenslutninger i ønskeligt omfang landet over? Hidtil har Ring i Ring fået navnlig kommunalhjælp til nogle ambulatorier, men når man kommer til den af eksperterne så lovpriste særlig vigtige opgave, patientsammenslutninger og oplysningsarbejde, så har man foruden tilskud fra enkelte kommuner måttet klare sig med forholdsvis beskedne tilskud fra tipsmidlerne og ekstraordinært i fjor et lille tilskud fra statskassen. Dette bør ændres, og anstaltskommissionen foreslår udtrykkeligt i sin betænkning, at der gennem indenrigsministeriet til foreningen Ring i Ring gives et tilskud til foreningens almindelige propaganda og centralledelse i lighed med det, afholdsbevægelsen ydede.

Når jeg så stærkt fremhæver Ring i Rings betydning, er det ikke, fordi jeg ikke fuldt ud anerkender det stabile, idealistisk prægede arbejde, som de almindelige afholdsforeninger har gjort gennem tiderne, stadig gør og forhåbentlig fortsat vil gøre, men så er det, fordi afholdsforeningerne allerede gennem mange år har fået tilskud — beskedne tilskud, også jeg mener for beskedne — men de har altså fået det regelmæssigt til propaganda og centralledelse, og tillige fordi jeg har haft lejlighed til at følge Ring i Rings arbejde og set, hvad kontakten mellem de alkohollidende kan betyde for den enkelte.

Jeg tror, at en organisation som Ring i Ring har mulighed for på et forholdsvis tidligt tidspunkt at redde mennesker, der ellers ikke ville blive reddet. Jeg har aldrig troet, at alle, der er kommet ind under

denne kur eller ind under denne sammenlutning, bliver reddet, men et meget væsentligt antal har mulighed for det. I selve lovforslaget har jeg spejdet efter en hjemmel til at yde et sådant tilskud, men har kun i bemærkningerne fundet en passus om, at der af indenrigsministeriet ydes tilskud til afholdsforeningernes almindelige virksomhed, propaganda og centralledelse, og at det forudsættes, at sådanne tilskud til private foreninger også fremtidig vil kunne ydes. Jeg ville sætte pris på en udtalelse om dette spørgsmål af indenrigsministeren, da det er min tro, at hvis forslaget med lovforslaget, resocialisering, skal nås, kan vi ikke undvære en forening som Ring i Ring.

Endnu et spørgsmål vil jeg gøre et par bemærkninger om, nemlig det meget diskuterede, hvorvidt man skal udvide adgangen til tvangsmæssig behandling eller bygge på frivillighedsprincippet. Jeg må sige, at jeg er ganske enig med ministeren i, at vi ikke skal udvide tvangsbestemmelserne. De indvendinger, som bl. a. overlægerne Nørvig og Yde, dr. med. Erik Jacobsen og læge Kaj Alstrup fremsætter imod en sådan udvidelse, har gjort et meget stærkt indtryk på mig. Det er jo ikke straf, det gælder om her; det gælder om, hvorvidt vi kan redde mennesker. Selv om nogle utvivlsomt ville kunne reddes ved tvang, tror jeg, at et langt større antal vil kunne reddes og på et tidligere tidspunkt, når de af egen fri vilje henvender sig i tillid til, at de ikke risikerer at blive underkastet tvang.

Jeg kan ikke lade være at gøre et par bemærkninger i anledning af, at det ærede medlem hr. Heilesen, da han omtalte dette lovforslag, fremhævede, at man måtte se meget nøje på omkostningerne derved. Jeg er enig i, at man skal se på, om det er en dyr eller indviklet administration, refusionsordning o. s. v., der foreslås; men at begynde med at tale om, hvorvidt det er en dyr ordning, synes jeg er mindre velanbragt. Jeg tror ikke, nogen penge er givet bedre ud til gavn for hele samfundet end disse. Først og fremmest lægger jeg selvfølgelig ud fra et rent menneskeligt synspunkt vægt på, at de enkelte mennesker reddes, men dernæst mener jeg, at der netop derigennem skabes en sådan forøgelse af den produktive arbejdskraft i